

El Govern estima aplicar el 2025 una reforma horària inconcreta

La Generalitat firmarà al juliol el pacte nacional que pretén canviar els hàbits ciutadans

El pla preveu que els instituts incloguin el dinar però encara no se n'ha estudiat el cost

Carlos Márquez Daniel

12 de juny del 2017

Qualsevol projecte, sigui empresarial, comercial, audiovisual, social, esportiu o polític, necessita un guió que tingui en compte tots els escenaris. És a dir, ningú s'embarca en una aventura pensant només en la meta, sense tenir en compte el camí o el que pugui passar després. La reforma horària fa tres anys i mig que està madurant. Al juliol està previst que el Govern firmi el pacte nacional que marcarà el 2025 com a data per implementar-la. Però avui dia, malgrat les bones intencions, les coses concretes, és a dir, el que ha de passar en aquests vuit anys, segueix sent una incògnita.

La consellera de Presidència, Neus Munté, ha sigut l'encarregada aquest dilluns de presentar una mena de full de ruta que ha de portar Catalunya a compartir els mateixos patrons horaris de països com França, Itàlia, Grècia o Portugal. A ningú se li escapa que Espanya és un bitxo raro en aquesta matèria. I no val l'excusa del Mediterrani perquè són molts els estats banyats pel mateix mar que dinen a la una i sopen a les vuit.

Ningú dubta que la Generalitat, i també el Parlament, aposta pel canvi d'hàbits, recuperar aquelles dues hores de desfasament amb la resta d'Europa. Una altra cosa són els detalls. Munté ha parlat sobre les virtuts de la idea, nascuda de la societat civil, però a l'hora d'especificar en què canviarà la vida dels catalans (comerç, educació, feina, televisió, oci, esport...), s'ha quedat en el món de les idees. I si una cosa necessita la població és informació palpable sobre com pot arribar a ser el seu dia a dia a partir del 2025. A Espanya la cosa encara està pitjor. Segons els promotors de la reforma horària, el Govern sembla disposat a parlar sobre conciliar més i millor, però no està a l'agenda (segurament perquè és una qüestió molt delicada) alterar horaris comercials o televisius.

DINAR A LA UNA, SOPAR A LES VUIT

La teoria es coneix de sobres: començar l'activitat a les vuit del matí, dinar a la una (i en una hora com a màxim), sortir de treballar a les sis com a molt tard, sopar a les 20 hores i anar al llit cap a les onze de la nit. Tot, amb l'objectiu de conciliar més i millor, d'aconseguir una societat més igual pel que fa a gènere, oportunitats i sous. I també per aconseguir una comunitat més sana, més ben alimentada i més descansada.

Hi ha molts dubtes, però vegem el que sí que se sap. Els impulsors de la reforma horària tenen clar que els instituts han d'incloure el dinar en l'horari escolar per evitar que els alumnes s'asseguin davant del plat poc abans de les quatre de la tarda, amb una gana atroç. Quant costaria i com es pagarà són coses, ha anunciat Fabian Mohedano, promotor de la iniciativa per la reforma horària i diputat al Parlament, que es començaran a estudiar a partir del setembre.

Un cop passat l'estiu, començarà la fase de la construcció. Abans, al juliol, està previst que el Govern, amb una llista d'agents socials amb què s'està negociant (sindicats, patronals, entitats socials i educatives...), firmi el pacte nacional per la reforma horària. Serà una cosa així com la constitució de la modificació de rutines i abordarà tots els aspectes de la vida: feina, comerç, salut, educació, oci, esport, administració pública i mitjans de comunicació. I és en aquest mercat de propostes, limitacions, vetos, discussions i encaixades de mà que s'espera que comencin a aflorar plantejaments concrets.

TELETREBALL I FLEXIBILITAT LABORAL

La consellera ha parlat del "teletreball", de "flexibilitat laboral", d'"avançar les activitats extraescolars", d'"eliminar l'oferta de programes infantils de televisió en horari nocturn", de "compactar la jornada comercial". Encara que s'ha trobat a faltar concreció, és just recordar que la reforma horària xoca amb serioses limitacions. No només per una qüestió de competències amb l'Estat, sinó per la impossibilitat -o el risc polític, segons com es miri- de legislar àmbits del món privat, sobretot els que tenen a veure amb la productivitat empresarial.

Els promotors de la reforma horària es van donar el 2014 un termini de tres anys per "sensibilitzar i dissenyar el projecte". Han complert amb la seva part. Ara li toca a la política donar-li forma. "El més rellevant de la firma és que anem cap a un lloc", ha sostingut Munté. Quin lloc és (no en el pla teòric, sinó en el pràctic) és el que es pregunten tant els defensors com els detractors de la reforma horària.